

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa S. Spółki Akcyjnej
w restrukturyzacji z siedzibą w K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Energii
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej P. Spółki Akcyjnej z
siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 stycznia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 grudnia 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej od powódki kwotę 2700,- (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania. Wyjaśnienie przedstawionego problemu musi być konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy i pozostawać w związku z podstawami skargi, wiążącym z mocy art. 398¹³ § 2 k.p.c. ustalonym stanem faktycznym oraz podstawą zaskarżonego orzeczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 r., nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002 r., nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ., z dnia 21 maja 2013 r., I CSK 53/13, nie publ.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ., z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ.).

Skarżąca przedstawiła cztery zagadnienia prawne oraz wskazała na potrzebę wykładni przepisów prawnych w nich wymienionych a dotyczących art. 3 ust. 3 i 5 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o zasadach nabywania od Skarbu Państwa akcji w procesie konsolidacji spółek sektora elektroenergetycznego (Dz. U. Nr 191, poz. 1367), które mają zmierzać do wykazania, czy prawo zamiany akcji, o którym mowa w art. 5 ustawy jest tym samym czym jest instytucja udostępniania akcji z art. 3 ust. 3, czy zamiana akcji spółki konsolidowanej na akcje spółki konsolidującej powinna być ekwiwalentna i czy zmiana powyższej ustawy ustawą z dnia 19 grudnia 2008 r. mogła mieć wpływ na treść prawa do zamiany akcji nabytego przez uprawnionego akcjonariusza przed wejściem zmiany w życie. Nie ma jednak podstaw do przyjęcia, że wykazała, iż mają one poważny, uniwersalny

i istotny charakter, wywołują zasadnicze kontrowersje lub rozbieżne oceny prawne i nie zostały dotychczas rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy, a ich rozstrzygnięcie jest konieczne zarówno dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, jak i przyczyni się do rozwoju judykatury. W kwestiach opisanych przez skarżącą Sąd Najwyższy wypowiadał się już wielokrotnie. W sprawach z dnia 11 października 2013 r., I CSK 37/13, z dnia 29 listopada 2016 r., I CSK 808/15 i z dnia 12 maja 2017 r., II CSK 752/16 (nie publ.) zostało już przesądzone, że dobrowolne skorzystanie z prawa do zamiany akcji na zasadzie jednostronnej redukcji akcji spółki konsolidującej nie jest sprzeczne z zasadą ekwiwalentności świadczeń charakteryzującą umowę zamiany ani z powołanych przez skarżącą przepisów nie wynika obowiązek uwzględnienia w umowie zamiany akcji obustronnej ich redukcji. Jak wskazano, źródła takiego obowiązku nie można upatrywać w przepisach art. 8 ust. 1 i 2 oraz art. 9 ustawy lub w § 2 ust. 2 i 18 ust. 3 5 rozporządzenia, bo nie regulują one ilościowej redukcji akcji spółki konsolidowanej do zamiany przez uprawnionych akcjonariuszy. Odrębnej wypowiedzi nie wymaga również kwestia sprowadzająca się do omówionego przez Sąd Apelacyjny zagadnienia czasu obowiązywania i rezultatów dla problemu przedstawionego przez skarżącą ustawy nowelizacyjnej z dnia 19 grudnia 2008 r.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 99 i 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 4 i 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015 r., poz. 1800 ze zm.).